

TEKSTI: MARI KORHONEN
 KUVA: HEINI AHOSEN ARKISTO

”Erilaiset kasvatusalan työkokemukset ovat näyttäneet, kuinka monipuolinen kasvatustieteiden kenttä on”

Turun yliopiston väitöskirjatutkija Heini Ahonen, 29, tekee tutkimusta yhteisopettajuudesta 2020-luvun peruskoulussa ja koordinoi marraskuisia Kasvatustieteen päiviä.

MINUSTA TULI TUTKIJA, koska olen pienestä pitäen nauttinut toisten auttamisesta ja opettamisesta, joten hakeuduin luokanopettajaopintoihin Turun yliopiston opettajankoulutuslaitokseen. Opettajaksi opiskelu ja opintoihin sisältynyt tutkiminen herättivät kiinnostukseni koulutuskentän tutkimukseen. Erityisesti aloin pohtia, millainen opettaminen olisi toimivinta niin oppilaille kuin opettajille. Työskentelin opintojeni ohessa tutkimusavustajana, mikä käynnisti erinäisten sattumusten polun. Sen myötä innostukseni tutkimiseen vain kasvoi. Luokanopettajuus jäi hetkeksi taka-alalle, kun minulle avautui mahdollisuus tutkia modernia yhteisopettajuutta Suomessa.

JOS EN TUTKISI, olisin luokanopettaja. Kastoin varpaani tosin äskettäin myös aikuisten opettamiseen toimiessani luokanopettajaopiskelijoiden kandidaatinohjaajana. Kokemus oli silmiäavaava ja samalla uusi työmahdollisuus.

AIKUISKASVATUSTIEDETTÄ TARVITAAN yhteiskunnassa, sillä se painottaa elinikäistä oppimista ja muuttunutta työelämää. Vaikka luokanopettajan työssä korostetaan jatkuvaa oppimista ja itsensä kehittämistä ammatinharjoittajana, tälle ei usein anneta riittävästi aikaa kiireisessä kouluarjessa. Työssä kehittyminen ja oppiminen vaativat ajan lisäksi henkistä kapasiteettia ja jaksavia aivoja. Nämä tuntuvat olevan harvinaisia nykyajan työtehtävissä, joissa vaadi-

Vapaa-ajalla Heini Ahonen ilmaisee luovuuttaan piirtämällä, kirjoittamalla runoja ja uppoutumalla pöytäroolipelien maailmaan ystäviensä kanssa.

**YKSINKERTAISET
KÄYTÄVÄKOHTAAMISETKIN
ANTAVAT PALJON:
VINKKEJÄ VÄITÖSPROESSIN
RAHOITUKSEEN,
SELKEYTTÄ ARTIKKELIN
MUOTOILTUIHIN TAI APUA
OIKEIDEN LÄHDETEOSTEN
LÖYTÄMISEEN.**

taan jatkuvaa saavutettavuutta – olivat kyseessä siten huoltajien lähettämät Wilma-viestit opettajalle tai useiden työtehtävien tasapainottelu tutkijalle.

PARAIKAA SELVITÄN, miten yhteisopettajuutta toteuttavat koulut ja yhteisöt ovat käyttäneet muuntojoustavia tiloja opetuksessaan, ja millaisia oppimiskokemuksia oppilailla on näissä tiloissa. Työstämässäni tapaustutkimuksessa kävin eräässä koulussa seuraamassa yhteisopettajuuden toteutumista ja kehitystä sekä haastattelemassa oppilaita. Kyseinen osatutkimus on osa *Growing mind* -hanketta ja väitöskirjaani, jossa tarkastelen yhteisopettajuutta 2020-luvulla: miten sitä kehitetään tai miten modernit opetustilat vaikuttavat yhdessä opettamiseen ja oppimiseen. Entä mitkä käytännön asiat ovat tärkeitä, jotta opettajat voivat kehittyä ja jaksaa työssään?

ESIKUVANANI PIDÄN kohtaamiani ihmisiä, joiden ohjeet, vinkit ja avuliaat neuvot ovat iästani riippumatta auttaneet ja auttavat edelleen minua kasvamaan ihmisenä. Heihin lukeutuu esimerkiksi esikoulun opettajani, joka aikoinaan vitsaili, että minussa eli pieni opettaja. Samoin omat vanhempani, jotka aina kannustavat minua oppimaan uutta niin kirjoista kuin elämän kiemuroista.

SEURAAVAKSI HALUAN TUTKIA niin monia eri asioita, etten oikein tiedä, mihin tartttuisin. Toimin koordinaattorina marraskuisten Kasvatustieteen päivien järjestelytoimikunnassa. Tapahtuman teemaryhmät, symposiumit ja esiseminaarit ovat näytäneet minulle, kuinka monipuolinen ja rikas kasvatustieteiden kenttä todella on.

KOLLEGOILTANI SAAN korvaamatonta vertaistukea sekä mielen ja kehon vetreyttä kahvitaukeskustelujen ja venyttelytaukojen muodossa. Yksinkertaiset käytäväkohtaamisetkin antavat paljon: vinkkejä väitösprosessin rahoitukseen, selkeyttä artikkelin muotoiluun, apua oikeiden lähdeosteosten löytämiseen ja paljon sellaista piilevää tietoa, joka helposti jää itseltä havaitsematta ilman tutkijayhteisöä.

KUN EN TUTKI, pyrin ilmaisemaan itseäni monin eri tavoin. Rakastan piirtämistä ja runojen kirjoittamista, mutta arjessa ne jäävät usein taka-alalle. Harrastan lisäksi pöytäroolipelejä, joissa pääsen kokemaan huiomia seikkailuja ystäväni kanssa tarinoiksi kutomissamme fiktiivisissä maailmoissa.

Klassikko, johon palaan

on yhdysvaltalaisen pedagogin Stephen R. Coveyn nelikenttä, jonka palautti mieleeni väitöskirjatutkijakollegani Iida Kiesi. Nelikentässä tehtävät jaetaan tärkeyden ja kiireellisyyden perusteella. Toisen vuoden kokoaikaisena väitöskirjatutkijana minulla on harvinainen mahdollisuus tehdä tutkimusta palkkatyönä, johon sisältyy pieni opetusvelvollisuus. Silti työpäivä täytyy helposti yksittäisistä pienistä tehtävistä. Niiden luokittelu kiireellisyyssasteisiin mahdollistaa tasaisen etenemisen siten, että saan päivän päätteeksi jätettyä työasiat sinne, minne ne kuuluvatkin: työpaikalle.

Sarja vie aikuiskasvatuksen tutkijan arkeen ja verkostoihin. Sen tuottaa Aikuiskasvatuksen Tutkimusseura.